

ROIBU MIHAELA SORINA

ROIBU MIHAELA SORINA

LITERATURES IN ENGLISH

VOLUME 1

INDIA

Editura UNIVERSITARIA

Craiova, 2017

Referenți științifici:

Prof. univ. dr. Emil Sîrbulescu
Conf. univ. dr. Florentina Anghel

Copyright © 2017 Editura Universitaria

Toate drepturile sunt rezervate Editurii Universitaria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROIBU, MIHAELA-SORINA

Literatures in English / Mihaela Sorina Roibu. - Craiova :
Universitaria, 2017-

vol.

ISBN 978-606-14-1134-4

Vol. 1 : India. - 2017. - Conține bibliografie. - ISBN
978-606-14-1135-1

82.09

Cuvânt Înainte

După trecerea în revistă a argumentelor pro și contra ale teoriei postcoloniale – dezvoltată de Edward Said, Homi Bhabha, Graham Huggan, Bill Ashcroft, Arif Dirlik, și Kwame Anthony Appiah, printre alții – Kerstin W. Shands evaluează importanța literaturii postcoloniale (în limba engleză), oferind posibilitatea cititorilor să participe la un dialog în egală măsură trans-cultural și multi-etnic. Prin recurgerea la noile norme și moduri:

„scriitorii postcoloniali dau la iveală istorii ascunse, supunând atenției interese minoritare și diversități etnice, și reconfigurând forme culturale și moduri de viață până atunci retrogradate la periferie. Deși engleza este acum lingua franca a republicii globalizate a celor privilegiați, fiind adoptată de grupuri puternice de interese din mass-media, cultura populară, advertising și IT, literatura postcolonială poate extinde bine domeniul de aplicare al limbii engleze, transformând-o într-o lingua franca mai puțin imperialistă la nivel mondial prin adoptarea și răspunsul la contribuțiile literare din diverse domenii culturale.”¹

În privința noțiunilor de „colonialism” și „postcolonialism”, au existat întotdeauna neînțelegeri în utilizarea acestor concepte, rezultatul unor confuzii între imperialism și colonialism. Gina Wisker, în volumul *Post-*

¹ Kerstin W. Shands, “Neither East nor West – From Orientalism to Postcoloniality”, in Shands, Kerstin W. (ed) 2008. *Neither East Nor West: Postcolonial Essays on Literature, Culture, and Religion*, p. 13.

Colonial and African American Women's Writing, face o distincție clară între cei doi termeni:

„De obicei, prin imperialism înțelegem *aparținând imperiului*; autoritatea asumată de un stat asupra altor state sau popoare. Este adesea însoțit de simbolism, ceremonial, și putere militară – imperiul roman fiind primul exemplu de acest fel – putere militară și moduri de viață, simboluri și credințe preluate de la popoarele indigene, absorbirea deosebirilor sub puterea imperiului.”²

Avem în vedere aici expansiunea Imperiului Britanic în timpul Reginei Victoria, punctul culminant al politicii seculare britanice de colonizare a lumii, incluzând „colonizarea, guvernarea populațiilor indigene, exploatarea și dezvoltarea resurselor țării și încorporarea guvernului colonial.” (*idem*) În acest caz, avem de-a face cu o literatură produsă de scriitori aparținând regimului colonial, mai precis din India. Aceeași Gina Wisker face distincția dintre literatura colonială și colonialistă: „Literatura colonială este aceea produsă sub un regim colonial, atât de coloniști cât și de scriitori indigeni, în vreme de literatura colonialistă este aceea care vine în sprijinul regimului colonial, reprezentând punctul de vedere al colonialiștilor, aceia care sprijină imperialismul.” (*idem*)

Acesta este, în mare, cadrul teoretic în care se încadrează volumul propus de dr. Mihaela Roibu, primul dintr-o serie dedicată literaturilor postcoloniale în limba engleză adresată în primul rând studenților de la cursurile de masterat, dar și tuturor

² Gina Wisker. *Post-Colonial and African American Women's Writing*. London: Macmillan Press Ltd, 2000, p. 5.

acelora preocupați de literatura fostelor posesiuni coloniale britanice, și – în acest caz – de literatura subcontinentului indian.

Dimensiunea teoretică a volumului constă în prezentarea succintă a principiilor de bază ale abordării postcoloniale și ale fenomenului literar, cu exemplificări din studiile realizate de Franz Fanon, Edward Said, Gayatri Spivak, și Homi Bhabha. Astfel, Franz Fanon este menționat pentru poziția lui militantă în lupta anticolonială, și credința lui în acțiunea curativă a violenței – evidentă îndepărtare de strategia non-violenței formulată de Mahatma Gandhi: în condițiile asupririi coloniale, nu se poate pune problema unui compromis cu puterea colonială și nu există temeuri strategice care să nu conducă în final, într-o formă sau alta, la conflictul manichean dintre colonizat și colonizator.

Contribuția lui Edward Said, este subliniată prin contribuția sa la dezvoltarea studiilor postcoloniale ca domeniu de studiu universitar. Teoreticianul orientalismului avansa ideea că o mare parte din studiile occidentale ale civilizației islamice este un exemplu de intelectualism politic, orientat mai degrabă către auto-afirmarea identității europene decât ca obiectiv al studiului academic; astfel, domeniul academic al studiilor orientale a funcționat ca metodă practică de discriminare culturală și dominația imperialistă.

Gayatri Spivak este remarcată pentru popularizarea stării de sărăcie a populației subalterne colonizate, și pentru formularea conceptului de esențialism strategic. Acest nou concept se referă la o strategie la care naționalitățile, grupurile etnice, sau grupurile minoritare pot recurge pentru a se prezenta majorității. Spivak își exprimă îngrijorarea pentru incapacitatea cercetătorului de a realiza un mediu suficient de transparent, și pentru alterarea, în procesul de transferare, a cunoștințelor

despre starea celor colonizați. De aceea, portretul femeii subalterne continuă să își schimbe trăsăturile, fiind permanent rescris ca obiect al patriarhiei sau al imperialismului.

În sfârșit, Homi Bhabha este menționat pentru teoria hibridității culturale – rezultatul diferitelor forme de colonizare care conduc la coliziuni și schimburi reciproce. În încercarea de a impune modelul cultural colonial superior asupra celor colonizați în speranța de a crea supuși anglicizați, „urma a ceea ce este dezavuat nu este reprimat, doar repetat ca ceva diferit - o mutație, un hibrid.” Această teorie a hibridității contrazice orice iluzie de izolare sau puritate culturală, iar Bhabha se concentrează asupra convergenței naționalității și examinează îndeaproape intersecțiile de rasă, gen, comunitate.

Partea a doua se referă exclusiv la India, autoarea recurgând la o prezentare detaliată a unor momente de referință din istoria socio-culturală a Indiei, din perioada pre-colonială, la sosirea englezilor și instaurarea regimului colonial, cu precizarea mișcărilor sociale interne, și reliefaarea a două personalități ideologice și politice: Mahatma Gandhi și Jawaharlal Nehru. Este prezentat succint climatul literar al Indiei, autoarea selectând, din peisajul literar indian, doi scriitori pe care îi consideră reprezentativi: Salman Rushdie și Jhumpa Lahiri.

Remarcăm bibliografia bogată, de specialitate, abordată cu responsabilitate științifică, bogăția informației și stilul cursiv care fac din acest prim volum dedicat literaturii postcoloniale în general și literaturilor în limba engleză în mod special un instrument util la îndemâna studenților și publicului avizat.

Emil Sîrbulescu

Chapter 1

A Theoretical Approach

1.1. Colonialism and Postcolonialism

Colonialism – the term designates the particular form of cultural exploitation which occurred and developed as a result of the European super-powers’ expansionist policies, in the last 400 years. Naturally, our main interest here, lies in the presentation of the specific influence and mark that the British left on the colonized countries and their people.

Most of the colonizers viewed themselves as being the center of the empire, whereas the conquered, colonized population became in their eyes just marginal, peripheral, provincial, and barbarian subcultures.

As one of the most qualified authorities in the fields of *imperialism* and *orientalism*, Edward Said can be surely trusted to best explain the term of *imperialism*. Therefore he proposes two clear-cut distinctions: firstly “imperialism means the practice, the theory, and the attitudes of a dominating metropolitan center ruling a distant territory”, and secondly “colonialism, which is almost always a consequence of imperialism, is the implanting of settlements on distant territory” (Said, 1994:8).

It might be concluded, after close scrutiny of Said’s two different standpoints, that *imperialism* may be perceived as an ideological force, while *colonialism* has got a practical, empirical side attached to it. European colonialism, generally

speaking, and British colonialism, on a particular level can be viewed as a distinctive kind of political ideology.

The European post-Renaissance colonial expansion coincided with a time of economic and commercial flourishing, in which the development of a modern capitalist system became the cornerstone of a thriving society. However this meant that the colonies automatically turned into a source of raw materials for the booming economies of the colonial powers and everything had to be strictly institutionalized. At the same time the relationships established between colonizers and colonized became obviously based on a strict “hierarchy of difference deeply resistant to fair and equitable exchanges, whether economic, cultural or social”. (Said, 1994:10)

As in most situations the colonized population belonged to a different *race*; the chasm between the masters and the submissive colonized deepened even more. The indigenous peoples received an unequal treatment and the problematic intercultural exchanges ended up in a conflicting state of affairs. *Race*, *racism* and *racial prejudice*, alongside with the development of *slave trade* led to the creation of a complex of inferiority amongst the colonized who were somehow assumed to possess a genetically pre-determined inferiority.

Consequently the colonizers believed it was only natural that the colonized should be abused and taken advantage of, due to their lower position on the evolution scale. Applying the principles of Social Darwinism, such as “the evolution of mankind” and the “survival of the fittest race”, together with the doctrines of imperialism, the colonizers established themselves as undeniable masters of the colonies and their population.